

u kojoj je dan naučni prikaz staroslavenskih spomenika moravskog razdoblja i izbor iz njih preveden na češki jezik. Dodajmo k tomu da je bio urednik izdanja »Acta Academiae Velehradensis« i da je do kraja života bio aktivni član redakcije »Slovníka jazyka staroslověnského« što ga izdaje Československa akademija.

Na području istraživanja iz staročeške literature najviše se Vašica bavio staročeškom biblijom, o čem se ističu dvije knjige: *Staročeské evangeliáře*, Prag 1931, i *Olomoucká bible*, Olomouc 1933. Treće mu je omiljelo područje naučnog interesa bila barokna literatura pa je o njoj napisao mnogo članaka, rasprava i izdanja tekstova, čime je znatno obogatilo češku literarnu historiografiju. Sintetičko djelo tog kruga je *České literární baroko*, Prag 1938.

Ustrajnu aktivnost, i to na svojim najomiljelijim temama, pokazao je i u svojim posljednjim danima pa je na II salcburškom kongresu 1967. podnio referat o češko-crkvenoslavenskoj himnodiji, a za posljednji slavistički kongres u Pragu 1968. — koji nije dočekao — najavio je referat *Lex christiana v otvetah papy Nikolaja 1-ogo na voprosy Bolgar*. U tom posljednjem naučnom prilogu ponovno je tumačio da su Bugari g. 866. od pape mogli tražiti konkretnu formulaciju »kršćanskog zakona« kao što su i moravski poslanici od bizantinskog cara tražili priručnik za sudovanje.

Vj. Štefanić

ANTE ŠEPIĆ

(25. IX 1888.—12. VII 1968)

Prošlog je ljeta umro jedan naš skromni prosvjetni i naučni radnik kojemu ovim spomenom odajemo počast naročito kao posljednjem predsjedniku bivše Staroslavenske akademije u Krku. To je prof. Ante Šepić.

Šepić je rođen u Voloskom, gimnaziju je polazio u Rijeci, a filozofski fakultet (klasičnu i slavensku filologiju) u Beču. Službovao je kao nastavnik na srednjim školama, najprije na njemačkoj realnoj gimnaziji u Puli, gdje je 1918. uređivao dnevnik »Hrvatski list«, ali je zbog šikanacija talijanskih okupacionih vlasti prebjegao 1919. u Jugoslaviju. Nakon kraćeg službovanja u Velikoj Kikindi imenovan je 1921. direktorom novoosnovane gimnazije u Krku na kojem je položaju ostao do 1928. Kako se tada u Krku, nakon ratnih gubitaka, pokušavala ponovno staviti na svoje noge Staroslavenska akademija, što ju je bio osnovao Antun Mahnić, slavist Šepić dobro joj je došao: g. 1922. bio je izabran za potpredsjednika, a 1925. za predsjednika iste akademije. U akademiji kao i u našoj javnosti tada se mnogo raspravljalo o problemu transkripcije glagoljskog misala latinicom na kojem je poslu radio Josip Vajs. Naše svećenstvo nije bilo zadovoljno Vajsovom naučnom transkripcijom, nego je htjelo da se ona više osniva na hrvatskoj tradiciji. Šepiću je Akademija povjerala zadatak da stilizira njene primjedbe na Vajsov sistem. Vajs se na primjedbe nije obazirao, u čem ga je podupirao i sam Jagić. Krčka se akademija međutim nije mogla oporaviti i morala se 1927. pridružiti

Bogoslovskoj akademiji u Zagrebu. U »Bogoslovskoj smotri« (glasilo Bogoslovne akademije) g. 1928. osnovana je rubrika »Staroslavenski odsjek« u kojem je štampan Šepićev članak: *Dra Josipa Vajsa latinska transkripcija glagolskoga Vesperala, Psaltira i Misala* — i to je bilo sve što je krug oko Staroslavenske akademije mogao uraditi protiv Vajsove transkripcije. Čak je i Svetozar Ritig, kao pročelnik Staroslavenskog odsjeka Bogoslovne akademije, uz Šepićev članak napisao kratku repliku u obranu Vajsa.

Po odlasku iz Krka Šepić je službovao na gimnazijama u Krapini, u Senju, u Sušaku i Zagrebu (od 1939), neko je vrijeme radio u Sveučilišnoj biblioteci u Zagrebu i u Ministarstvu prosvjete NRH, a onda se 1947. po vlastitoj želji vraća u Pulu gdje radi na Željezničarskom tehnikumu do umirovljenja 1952. U Puli je i umro u 80. godini života.

Ma da je bio Jagićev đak, Šepiću nije životni put dopustio da se razvije u jačeg naučnog radnika. Od mladih dana pisao je članke u pulskom »Hrvatskom listu« i u drugim listovima, a započeo je i proučavanje jezika istarskih pravnih spomenika. U kasnijim godinama je prevodio s talijanskog i njemačkog jezika pa od tog rada zaslužuje posebnu pažnju prijevod knjige talijanskog filozofa Tommasa Campanelle: *Grad sunca* (Civitas solis), Zagreb 1953. Za boravka u Krku naišao je u biblioteci Nikole Udina-Algarotti neke rukopise koje je obradio i o njima pisao u Nastavnom vjesniku. To su: *Čudesna presvete Bogorodice* (NVj. 34, g. 1925—1926, 160—172) prikaz nepoznatoga kasnog ćirilskog rukopisa; *Dubrovnik oslobođen — jedna pjesma protiv Francuza iz god. 1814* (NVj. 35, g. 1926—1927, 306—309) gdje je riječ o pjesmi Damjana Betondića; *Zbornik dubrovačkoga pjesništva od Krčanina Nikole Udine Algarottija* (NVj. 36, g. 1927—1928, 101—104) gdje se prikazuje Algarottijev izbor pjesama kojemu je dao naslov »Skup raslikieh piesana slovinskieh«. Popularnog je karaktera Šepićev članak *Naša glagolska knjiga u Istri* (Jadranski koledar 3, g. 1937, 84—88). Istra je prisutna i u lingvističkim raspravama o jeziku hrvatskih statutarnih spomenika: *Jezik hrvatskih općinskih statuta istarskih i primorskih* (Rad Jugosl. akademije 295, g. 1953, 5—40) gdje je komparativno prikazao jezik Vinodolskog zakona te Krčkog, Kastavskog, Veprinačkog i Trsatskog statuta; *Zakon kaštela Mošćenica* (Rad Jugosl. akademije 215, g. 1958, 233—285) gdje je posebno prikazan jezik i ostale okolnosti u kojima je nastao ovaj kasniji statut. U nastavku ovakvog istraživanja je i posljednja Šepićeva rasprava: *Jezik Istarskog razvoda* koja je još u rukopisu.

Vj. Štefanić